

Ми з «Альтаїру»

«Котлован. Цю земляну чашу, оточену перемичною, порівнювали з Лужниками. І ушлявлений стадіон не витримував цього порівняння у площі з відвойованою в ріки територією. Його уподібнювали до космодрому. Але Байконур тільки під час старту ракет привертає увагу, а котлован цікавий завжди. Тут весь час — рух, вогонь зварки, гудіння вібраторів, шум насосів, що відкачують підземні води»...

Так газета «Советское Приангарье» змальовує картину величної будови — Богучанської ГЕС, де улітку трудився університетський СБЗ «Альтаїр».

Про «Альтаїр» газета писала тричі, і щоразу — не приховуючи захвату і широкій симпатії до його бійців. І справді, якщо

порахувати численні нагороди, привезені до університету, то вийде, що в «Альтаїрі» були всі найкращі — і переможці конкурсу агітбригад СБЗ, і найкращі журналісти (на фестивалі СБЗ у м. Козинську газета «Альтаїру» була першою), і найкращі художники (II місце у конкурсі політичних плакатів — теж їхнє), і найобдарованіші футболісти (II місце у спартакіаді СБЗ з футболу), і навіть неабиякі пожежники (оперативно ліквідували пожежу)... А ще на їхньому рахунку — перемоги в естафеті на I фестивалі студентських будівельних загонів, у конкурсі важкоатлетів, у конкурсі політичної пісні...

Їх було 47 чоловік — студенти факультету іноземних мов і хімічного, а

також сини й дочки мужнього нікарагуанського народу, що навчаються у нашому університеті. Командир і комісар загону Анатолій Литвиненко і Юрій Сапронов, хоча у СБЗ поїхали вперше, працювали прекрасно — обидва комуністи, обидва відслужили армію, закінчили робітфак.

На будівництві Богучанської ГЕС трудився великий інтернаціональний студентський загін, але, мабуть, найбільшими улюбленими всього колективу будівельників були хлопці і дівчата з маленької героїчної країни — Нікарагуа. Їх поважали за сумлінний труд (члени загонного осередку Сандіністської молоді вирішили перерахувати частину свого заробітку у фонд оборони Нікарагуа),

за товариську вдачу, за готовність усе віддати в ім'я свободи і незалежності батьківщини. Скільки разів в обідні перерви будівельники просили нікарагуанців розповісти про себе, про свою країну, про батьків — учасників боротьби з диктатурою. І про себе — у 13 — 14 хлопчачих років вони споруджували барикади і захищали їх, були поранені, як, приміром, Едмундо Торрес, пройшли школу боїв з контрреволюцією, як Рохер Солорсано, Хуліо Еспіноса, Рамон Леон, Едвін Гонсалес. Говорили і про своїх друзів, які сьогодні із зброєю в руках захищають революцію.

І коли СБЗ «Альтаїр» вирішив повним складом відробити два дні у фонд Нікарагуа, що бореться, інші загони підтримали цю ініціативу.

М. КОТЯТКО.